

Arrest

nr. 152 433 van 14 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 16 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SMEKENS, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tibetaan en bent u geboren op 10 maart 1968 in Mainpat in India. Omstreeks 1980 zou u samen met uw ouders naar Dharamsala zijn verhuisd. U zou hier school hebben gelopen in de TCV school. In 1985 tot 1989 heeft u Tibetaanse filosofie gestudeerd aan de Centrale universiteit of Tibetan studies in Varanasi. Na deze studie bent u twee jaar werkloos geweest. Van 1991 tot 1992 werkte u als assistentboekhouder voor de "Tibetan art performing group". Vanaf 1992 zou u voor de Tibetaanse overheid zijn beginnen werken nadat u eerder een overheidsexamen met succes had afgelegd. U zou eerst een jaar gewerkt hebben voor de researchdienst als assistent-boekhouder, vervolgens van 1993 tot 1996 als administratief bediende voor binnenlandse zaken en in 1996 als veiligheidsambtenaar voor de dienst veiligheid. Wanneer de Dalai Lama ergens een bezoek aflegde,

diende u samen met uw collega's deze plaatsen te controleren op de algemene veiligheid. Van 1997 tot 2013 zou u zijn te werk gesteld in het hoofdkwartier van het departement veiligheid. U werkte er eerst als assistent van de vicesecretaris en vervolgens als vicesecretaris. U begeleidde onder andere mensen wanneer zij wilden toetreden tot het leger. In 1997 zou de Dalai Lama een lezing hebben gegeven. Een zekere persoon zou enkele kritische artikels hebben geschreven over deze lezing. In februari 1997 werd deze man vermoord samen met twee van zijn studenten. Nadat u aanwijzingen had gekregen over wie de verdachte was van deze moorden zou u samen met een collega van u hem zijn gaan opzoeken. Bij confrontatie met deze man zou hij zijn onschuld hebben uitgescreuwd. Bovendien zou hij u hebben bedreigd door naar uw vrouw en kinderen te verwijzen en te insinueren dat hij uit wraak hen iets zou laten aandoen. De man zou enkele maanden in voorarrest gevangen hebben gezeten. Later onderzoek wees uit dat de man onschuldig was. U zou niets meer van de man hebben vernomen, tot u hem toevallig in 2002 in Delhi tegen het lijf liep. Hij zou u herkend hebben, en u hebben bedreigd. Vervolgens zou hij u hebben willen slaan, wat echter verhinderd werd door een collega van u. U zou naar aanleiding van dit incident hebben nagelaten een klacht in te dienen. U ging ervan uit dat er wellicht toch geen gevolg aan zou worden gegeven. Na dit incident zou u lange tijd niets meer hebben vernomen van de man tot u hem in 2012 weer toevallig op straat was tegengekomen. De man zou u onmiddellijk hebben geslagen tegen uw oor. Enkele collega's zouden hem van u hebben afgetrokken, waarna de man is weggelopen. Na dit incident zou u nog gedurende enkele maanden dreig- en hijgtelefoontjes hebben ontvangen. U zou naar aanleiding van deze problemen besloten hebben India te verlaten. Bovendien wilde u uw kinderen ook betere opleidingsmogelijkheden bieden dan dat India hen zou kunnen aanbieden. U wilde verder ook nog ooit kunnen terugkeren naar Tibet, wat u enkel mogelijk achtte als u een verblijfsstatuut zou bekomen van een Europees land. Op 14 december 2013 reisde u met het vliegtuig vanuit India naar Frankrijk waar u dezelfde dag aankwam. Op 21 december 2013 reisde u vanuit Frankrijk verder met de trein naar België, waar u dezelfde dag aankwam. Op 30 december 2013 vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de hoedanigheid van Vluchteling noch voor het bekomen van de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (geboortecertificaat, green book, huwelijksakte) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T.L., geboren op 10 maart 1968 en geboren te India. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS, vragen 31-49) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent. Hoewel uzelf zegt staatloos te zijn, kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat u over de Chinese nationaliteit beschikt. Immers uw beide ouders zijn in 1959 vanuit Tibet naar India gevlucht. Zij waren in China geboren en getogen en beschikken aldus over de Chinese nationaliteit. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India, en omwille van uw tewerkstelling met de Tibetaanse overheid in ballingschap, een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

U bent geboren op 10 maart 1968 in Mainpat in India. Omstreeks 1980 zou u samen met uw ouders naar Dharamsala zijn verhuisd. U zou hier school hebben gelopen in de TCV school. In 1985 tot 1989 heeft u Tibetaanse filosofie gestudeerd aan de Centrale universiteit of Tibetan studies in Varanasi. Na deze studie bent u twee jaar werkloos geweest. Van 1991 tot 1992 werkte u als assistent-boekhouder voor de 'Tibetan art performing group'. Vanaf 1992 zou voor de Tibetaanse overheid zijn beginnen werken nadat u eerder slaagde voor een overheidsexamen. U zou eerst een jaar gewerkt hebben voor de researchdienst als assistentboekhouder, vervolgens van 1993 tot 1996 als administratief bediende voor binnenlandse zaken en in 1996 als veiligheidsambtenaar voor de dienst veiligheid. Wanneer de Dalai Lama ergens een bezoek aflegde, diende u samen met uw collega's deze plaatsen te controleren op de algemene veiligheid. Van 1997 tot 2013 zou u zijn tewerk gesteld in het hoofdkwartier van het

departement veiligheid. U werkte er eerst als assistent van de vicesecretaris en vervolgens als vicesecretaris.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS, vraag 14).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u werd geïdende door een Tibetaan die u in 1997 ten onrechte hebt laten arresteren voor moord. Hij zou u hebben bedreigd en toen u hem toevallig in 2002 en in 2012 zou zijn tegengekomen op straat, zou hij u fysiek te lijf zijn gegaan. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat u heeft nagelaten met één woord te reppen over dit probleem toen u door de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat de interviewer u had gezegd dat u enkel de belangrijkste dingen diende te melden en kort bovendien. Deze uitleg raakt kant noch wal. Vooreerst heeft u redelijk wat verklaringen afgelegd en is het dus onbegrijpelijk dat u niet ook deze feiten spontaan heeft aangehaald voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarnaast liet u later tijdens het gehoor op het CGVS nog optekenen dat deze feiten het belangrijkste probleem uitmaakten waardoor u besliste het land te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 88). Het is dan ook totaal onbegrijpelijk dat u heeft nagelaten te verwijzen naar deze voor u zo belangrijke problemen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U lichtte toe dat u eerst contact heeft opgenomen met uw kantoor om toestemming te vragen of u naar deze problemen mocht verwijzen. Dit zou dan ook volgens u de reden zijn waarom u voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar deze problemen had verwezen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 10-14). Ook deze uitleg kan niet overtuigen. De verklaringen die u in het kader van uw asielprocedure aflegt, worden immers confidentieel behandeld. U heeft geen enkele reden om te vrezen dat de informatie die u aan de asielinstanties verstrekt, gelekt wordt naar buiten toe, laat staan naar de betrokken autoriteiten van het land waarvan u afkomstig bent. Te meer u zelf de bescherming van het vluchtelingenverdrag inroepen, mag van uw worden verwacht dat u meer vertrouwen zou stellen in de asielinstanties tot de welke u zich heeft gewend. Omwille van deze redenen worden uw verklaringen in dit verband weinig geloofwaardig geacht.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband wordt bovendien verder ondermijnd door enkele andere opvallende vaststellingen.

Zo is het opmerkelijk dat vooral u en niet uw collega werd geïdende door de verdachte toen jullie hem samen in 1997 hebben laten arresteren. U werd hiermee geconfronteerd. U had hiervoor geen enkele verklaring (zie gehoorverslag CGVS, vragen 96 en 97).

Met betrekking tot het incident van 2002 is het merkwaardig dat u geen enkele poging heeft ondernomen om de man te laten arresteren, terwijl hij zich wel gewelddadig opstelde tegen een ambtenaar in functie van de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap. U heeft bovendien nagelaten om aangifte te doen van dit incident. U ging er immers van uit dat de Indische autoriteiten niets zouden ondernemen, maar in concreto kan u dit niet aantonen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 98-105). Het is onbegrijpelijk en weinig geloofwaardig dat u dit incident op geen enkele manier zou hebben aangekaart bij de Indische of Tibetaanse autoriteiten, temeer daar uzelf deel uitmaakte van de Tibetaanse autoriteiten.

Met betrekking tot het incident van 2012 en de daarop volgende dreig- en hijgtelefoons bevestigde u dat u alleen werd geïdende. U werd gevraagd waarom leden van de Indische politie en uw collega niet werden geïdende door deze man, hoewel deze ook mee hadden geholpen bij zijn arrestatie. U lichtte toe dat hij de Indische politieagenten wellicht niet heeft durven viseren omdat deze zich alles kunnen permitteren in India. Wat betreft uw collega liet u optekenen niet te weten wat ermee is gebeurd. U heeft er geen idee van of hij al dan niet ooit bedreigingen heeft ontvangen vanwege deze man (zie gehoorverslag CGVS, vragen 114-118). Dit is onbegrijpelijk. U heeft zich klaarblijkelijk geen enkele moeite getroost om u in dit verband te informeren bij uw collega. Het ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

Vervolgens haalde u nog twee andere redenen aan waarom u besloot uit India te vluchten. U wilde betere onderwijsmogelijkheden voor uw kinderen. Bovendien wenste u ooit naar Tibet te kunnen reizen om aldaar uw familie te kunnen opzoeken. U achtte dit enkel mogelijk als u een legaal verblijfsstatuut zou bekomen in een Europees land (zie gehoorverslag CGVS, vragen 122-125). Hoewel deze redenen vanuit menselijk standpunt begrijpelijk zijn, hebben ze geen uitstaans met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie. U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS, vraag 14 en volgende).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd met een Frans visum erin opgenomen en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Zelf geeft u aan dat het beter is dat u uw IC niet meer had op het moment van uw asielaanvraag maar waarom u dit dacht en waarom dit enig voordeel zou hebben kon u niet toelichten. Uw verklaringen houden, op dit vlak, dan ook geen steek.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 14-30).

U verklaarde verder dat u heeft getracht een duplicaat te bekomen bij de Indische ambassade, evenwel zonder resultaat. U legde een attest voor van de VZW Tibetaanse Vlaamse vriendenkring waarin wordt bevestigd dat u geen duplicaat werd afgeleverd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 27-30). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een attest in verband met uw werk voor de Central Tibetan Administration, een kopie van een 'leaving certificate' van het 'Central Institute of Higher Tibetan Studies', een kopie van uw geboortecertificaat en een vertaling ervan, een kopie van uw huwelijksakte en nog een kopie van een attest dat de gegevens van uw huwelijk authentiek verklaart, kopieën van de geboorteakten van uw dochter en uw zoon, een attest van de personeelsdienst van de CTA waar u werkte sinds 1992, een badge van de veiligheidsdienst waar u werkte, uw green book, een aantal foto's van uzelf in aanwezigheid van de Dalai Lama en een foto van uzelf met uw vrouw en twee kinderen in India. Al deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw echtgenote en twee kinderen. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Vervolgens legde u nog een internetartikel voor in verband met de moordzaak waardoor u problemen heeft gekregen. In ditzelfde verband legde u nog een kopie voor van een dagvaarding van de rechtbank waarin u wordt aangemaand te komen getuigen. Omwille van bovenvermelde redenen wordt er evenwel geen geloof gehecht aan uw verklaringen in verband met het probleem dat het gevolg zou zijn van deze moordzaak. U maakt allerminst aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging

dient te koesteren in dit verband. U legde ook een aantal documenten voor waarmee u wilde bewijzen dat Tibetanen in India worden gediscrimineerd: een internetartikel in verband met racisme in India, een bewijs van een boete die u diende te betalen aan de Indische autoriteiten in verband met een parkeerovertreding en een bewijs van het feit dat u heeft getolkt voor een rechtbank. Met deze drie documenten toont u geenszins een persoonsgerichte vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het internetartikel heeft betrekking op de algemene situatie in India en niet op uzelf. Het bewijs van de parkeerboete die u diende te betalen, toont aan dat u een parkeerovertreding heeft begaan, niets meer en niets minder, maar niet dat u als Tibetaan werd gediscrimineerd. De kopie van het bewijs dat u als tolk heeft gewerkt en hiervoor niet zou zijn betaald, bewijst evenmin dat u persoonlijk werd gediscrimineerd op basis van uw etnische afkomst. Tenslotte legde u nog het attest voor van de VZW Tibetaanse Vlaamse Vriendenkring waarin wordt bevestigd dat de Indische ambassade in Brussel geen duplicaat van de IC kan afleveren. Zoals hierboven reeds gesteld blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben wel degelijk contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde een duplicaat te bekomen. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet en tenslotte van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 21 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker ten overstaan van de commissaris-generaal aflegde, blijkt dat hij in India over een verblijfsvergunning beschikte en hiervoor in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC) (gehoorverslag CGVS, verklaring 14)). Hij zou beide documenten aan een 'smokkelaar' afgegeven hebben. Verzoeker meent hierdoor dat hij niet over de juiste documenten beschikt om opnieuw tot India te worden toegelaten en dat de commissaris-generaal een 'garantie' had moeten vragen aan India dat verzoeker over de mogelijkheid beschikt om terug te keren, hetgeen hij afleidt uit een richtlijn van het UNCHR (stuk B. 14).

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC evenwel geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker wijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat "*een Tibetaanse vluchteling [die] India verlaat zonder IC of NORI, verliest [...] zijn recht om in India te verblijven*" (stuk B. 5), doch deze stelling gaat lijnrecht in tegen de informatie van de commissaris-generaal, die gebaseerd is op rechtstreekse communicatie tussen CEDOCA en de Indiase ambassade. Waar verzoeker tot slot stelt dat de commissaris-generaal "*geen garantie heeft gevraagd*" aan India om hem de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat Tibetanen een recht op terugkeer hebben, gesteld dat zij de nodige administratieve stappen daartoe ondernemen bij de Indiase diplomatieke post van het land waar zij op dat ogenblik verblijven teneinde de nodige documenten daartoe te verkrijgen, zijnde een duplicaat van het IC en een terugkeervisum (*ibid.*, p. 19). Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt hij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt, niet voldoet aan de voorwaarden van

‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG en van de adviezen van het UNHCR daaromtrent (stuk B. 15). Verzoeker merkt dienaangaande op dat i) India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en Tibetanen er derhalve niet kunnen genieten van de bescherming die dat verdrag met zich meebrengt, ii) Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een preciaire bescherming genieten, iii) de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam, iv) Tibetanen afgezonderd leven in kolonies zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in het land, en tenslotte v) geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op *“bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China”* en daartoe verwijst naar stuk B. 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde deportatie van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoekers stelling dat de bescherming van Tibetanen er niet doeltreffend is, doch slechts precair, stelt de Raad vast dat de stellingen die verzoeker daaromtrent in zijn verzoekschrift weergeeft geen weerslag vinden in de objectieve informatie vervat in het administratief dossier. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de bescherming die India *de facto* aan de Tibetanen biedt louter het *“dulden”* betreft van die gemeenschap op haar grondgebied, zonder dat er enige wettige garantie bestaat en dat er zelfs een grote kans bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen gelet op de betere betrekkingen die India sedert kort met de Chinese Volksrepubliek onderhoudt. Verzoeker verwijst hiertoe naar stukken die wijzen op onzekerheid hierover bij de Tibetanen en op verbeterde betrekkingen tussen de Volksrepubliek China en India (stukken B.3 en B.2). Dienaangaande dient opnieuw te worden gewezen op wat *supra* reeds werd uiteengezet, meer bepaald dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborg van het non-refoulementprincipe en er bovendien uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen mettertijd verbetert en meer verankerd wordt aangezien de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift tenslotte op wijst dat *“de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden gevangen genomen te worden en uitgewezen naar Tibet”*, verwijst de Raad naar hetgeen *sub* 2.3.2.1. werd uiteengezet, en waarin is gebleken dat i) verzoeker in India in het bezit was van een RC en ii) verzoeker dit verblijfsrecht opnieuw kan opnemen indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel. Bovendien blijkt uit de website van het Indiase *“Bureau of Immigration”* welke concrete administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (*ibid.* p. 11). Waar verzoeker tot slot wijst op een *“permanent gevoel van onzekerheid”*, waarvoor hij verwijst naar stuk B. 1 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit stuk gedateerde informatie bevat (d.d. juli 2009), die om die reden geen afbreuk kan doen aan de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier (d.d. 26 juni 2014).

In zoverre verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht slechts periodiek is en daardoor geen *“recht is voor permanent wettig verblijf”*, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen geen voorwaarden gekoppeld zijn en dat de verlenging in de praktijk een formaliteit

betreft die verplicht is voor elke Tibetaan en die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt “*routineus en gesmeerd*”, ook zijn er geen voorbeelden bekend van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Uit deze informatie blijkt dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een ‘Long Term Stay RC’ verkrijgt, waardoor “*Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker levert afsluitend in zijn verzoekschrift weliswaar kritiek op de manier waarop de commissaris-generaal zijn informatie heeft bekomen, doch slaagt er niet in aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stuk 16) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

In zoverre verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht van Tibetanen in India slechts geldt voor bepaalde beperkte plaatsen (“*colonies*”), zonder het gewaarborgde recht zich binnen India te kunnen verplaatsen, stelt de Raad vast dat deze stelling geen steun vindt in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch in deze gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoeker leidt uit stuk 5, bijgevoegd bij zijn verzoekschrift af dat “*de houders van een RC enkel genieten van een informeel statuut dat hen toelaat te leven in een bepaald deel van India – de kolonies – en om naar elders in het binnenland te reizen moeten ze eerst de toelating van de lokale autoriteiten krijgen*”. Echter blijkt uit het bewuste stuk dat hierin wordt vermeld dat Tibetanen kunnen rondreizen maar een verhuis in sommige gevallen moeten laten bevestigen door de lokale autoriteiten. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier geenszins dat het verblijfsrecht van Tibetanen geografisch zou zijn ingeperkt, doch integendeel dat de Indiase overheidsinstructies een meldings- en registratieplicht voorzien voor Tibetanen die binnen India willen verhuizen naar een ander district (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 12). De Raad leidt hieruit af dat Tibetanen met een RC wel degelijk een verblijfsrecht hebben voor het ganse Indiase grondgebied, doch onderworpen zijn aan een louter administratieve registratieplicht in geval van een verhuis naar een ander district.

In zijn toelichting (verzoekschrift p. 15-18) omtrent de stelling dat Tibetanen in India “*vrezend voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting en talrijke discriminaties*” (verzoekschrift p. 7), beperkt verzoeker zich tot algemene socio-economische grieven en een beklag over het verschil in rechten die Tibetanen als niet-ingezetenen genieten in vergelijking met Indiase staatsburgers. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of bijkomende wettelijke voorwaarden voor het verwerven van

onroerende goederen die in het verzoekschrift als “discriminaties” worden aangemerkt) maakt evenwel geen ‘vervolgning’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Geen enkel stuk dat verzoeker bijbrengt vermag tot slot zijn stelling te staven dat Tibetanen in India *“geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting”*.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat India de Tibetanen zou vervolgen, noch dat deze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en aan de criteria die daarvoor in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG worden gesteld.

2.3.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker aflegde, blijkt dat hij India heeft verlaten omdat i) hij problemen had en bedreigd werd door een man die hij oppakte op verdenking van moord, ii) hij zijn kinderen betere onderwijsmogelijkheden wou bieden, en iii) hij ooit naar Tibet wenst te kunnen reizen om zijn familie te bezoeken en hij dit enkel mogelijk acht als hij een legaal verblijfsstatuut zou bekomen in een Europees land.

Verweerder wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn vrees voor de man die hij arresteerde voor moord niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als bedreigingen vanwege een man die hij gearresteerd zou hebben wegens moord en waarvan hij stelt dat dit zijn belangrijkste probleem uitmaakte (gehoorverslag CGVS, verklaring 88), hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers. Verder kon verzoeker geen verklaring geven voor het feit dat enkel hij en niet zijn collega geviseerd werd, heeft hij het incident van 2002 op geen enkele manier aangekaart bij de Indiase of Tibetaanse autoriteiten, terwijl hij zelf deel uitmaakte van de Tibetaanse autoriteiten. Evenmin wist verzoeker of zijn collega ooit bedreigingen ontving en heeft hier niet naar geïnformeerd. Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“Vervolgens haalde u nog twee andere redenen aan waarom u besloot uit India te vluchten. U wilde betere onderwijsmogelijkheden voor uw kinderen. Bovendien wenste u ooit naar Tibet te kunnen reizen om aldaar uw familie te kunnen opzoeken. U achtte dit enkel mogelijk als u een legaal verblijfsstatuut zou bekomen in een Europees land (zie gehoorverslag CGVS, vragen 122-125). Hoewel deze redenen vanuit menselijk standpunt begrijpelijk zijn, hebben ze geen uitstaans met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie.”*, alsook als volgt: *“Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een attest in verband met uw werk voor de Central Tibetan Administration, een kopie van een 'leaving certificate' van het 'Central Institute of Higher Tibetan Studies', een kopie van uw geboortecertificaat en een vertaling ervan, een kopie van uw huwelijksakte en nog een kopie van een attest dat de gegevens van uw huwelijk authentiek verklaart, kopieën van de geboorteakten van uw dochter en uw zoon, een attest van de personeelsdienst van de CTA waar u werkte sinds 1992, een badge van de veiligheidsdienst waar u werkte, uw green book, een aantal foto's van uzelf in aanwezigheid van de Dalai Lama en een foto van uzelf met uw vrouw en twee kinderen in India. Al deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw echtgenote en twee kinderen. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Vervolgens legde u nog een internetartikel voor in verband met de moordzaak waardoor u problemen heeft gekregen. In ditzelfde verband legde u nog een kopie voor van een dagvaarding van de rechtbank waarin u wordt aangemaand te komen getuigen. Omwille van bovenvermelde redenen wordt er evenwel geen geloof gehecht aan uw verklaringen in verband met het*

probleem dat het gevolg zou zijn van deze moordzaak. U maakt allerm minst aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in dit verband. U legde ook een aantal documenten voor waarmee u wilde bewijzen dat Tibetanen in India worden gediscrimineerd: een internetartikel in verband met racisme in India, een bewijs van een boete die u diende te betalen aan de Indische autoriteiten in verband met een parkeerovertreiding en een bewijs van het feit dat u heeft getolkt voor een rechtbank. Met deze drie documenten toont u geenszins een persoonsgerichte vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het internetartikel heeft betrekking op de algemene situatie in India en niet op uzelf. Het bewijs van de parkeerboete die u diende te betalen, toont aan dat u een parkeerovertreiding heeft begaan, niets meer en niets minder, maar niet dat u als Tibetaan werd gediscrimineerd. De kopie van het bewijs dat u als tolk heeft gewerkt en hiervoor niet zou zijn betaald, bewijst evenmin dat u persoonlijk werd gediscrimineerd op basis van uw etnische afkomst. Tenslotte legde u nog het attest voor van de VZW Tibetaanse Vlaamse Vriendenkring waarin wordt bevestigd dat de Indische ambassade in Brussel geen duplicaat van de IC kan afleveren. Zoals hierboven reeds gesteld blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben wel degelijk contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde een duplicaat te bekomen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrees voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoeker merkt verder op dat hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze, in het bijzonder het recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom. Verzoeker meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen in India worden bedreigd door Indiërs. Verzoeker verwijst voor dit alles naar de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoeker op dat het cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal zijn oordeel baseert, tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat *"talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken"*.

De Raad merkt vooreerst op dat de schrijnende situatie die in het verzoekschrift wordt geschetst, geen weerslag vindt in de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in verzoekers hoofde aantonen, nu een dergelijke vrees of risico uit de verklaringen die hij in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd niet blijkt. Wat betreft verzoekers stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, dient erop gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daartegen blijkt dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"* en dat Tibetanen er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). Verzoekers beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit bovenvermelde informatie. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de *settlements* de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben van meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt gevoeld en zelfs aanleiding heeft gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het *"economische succes"* van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan *"de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap"* (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014', p. 22). De informatie ontkent niet dat de vijftig jaar oude *settlements* intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de *settlements*. Echter benadrukt de informatie ook dat de *Central Tibetan Administration* momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor *New Arrivals* en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren. Ook het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase

staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals *sub* 2.3.2.2. reeds uiteengezet werd. Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden, kan worden vastgesteld dat verzoeker nooit aan dergelijke acties heeft deelgenomen. In zoverre verzoeker verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit, kan verwezen worden naar het hoger gestelde en dient vastgesteld dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit die informatie dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele problemen kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. Verzoeker toont aan de hand van de weergegeven citaten en de bij het verzoekschrift gevoegde stukkenbundel geenszins aan dat de levensomstandigheden van de Tibetanen in India dermate slecht zijn dat er sprake zou zijn van mensonterende omstandigheden of socio-economische behandelingen waarbij de menselijke waardigheid zou worden geschonden. Dit blijkt evenmin uit zijn verklaringen tijdens het gehoor waar hij geenszins heeft aangegeven dermate gediscrimineerd te zijn in India of dat zijn persoonlijke levensomstandigheden dermate penibel zouden zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade. In zoverre verzoeker tot slot de CEDOCA-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, kan worden vastgesteld dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoeker nalaat te preciseren welke bepalingen niet correct zouden zijn. Verzoeker slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot 'vervolging' of 'ernstige schade' in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij vervolging vreest omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep gelet op de veelvuldige discriminaties waar Tibetanen het voorwerp van uitmaken in India. Een vluchteling dient immers zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep te bewijzen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu* is vastgesteld, is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet verder onderzocht te worden.

2.3.4. De talrijke rapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst, desgevallend zijn land van eerste asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.5. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER